
Vlast i autoritet u hrvatskom društvu

Zdravko Tomac, Zagreb

UDK: 327.39
321.011

UVODNA NAPOMENA

Raspravljati o vlasti i autoritetu, odnosno o suverenitetu vlasti u 21. stoljeću nije moguće bez preciznog definiranja bitnih društvenih promjena i definiranja nove povijesne situacije u kojoj živimo. Starim pojmovima koji su vrijedili u 19. i 20. stoljeću nije moguće objasniti novo doba, a još manje predvidjeti glavne političke i društvene procese koji su već daleko odmakli i koji ruše sve vrijednosti 20. stoljeća.

Autoritet vlasti u prošlosti, danas, pa i u budućnosti mora se raspravljati u odnosu na suverenitet vlasti.

Tu su upravo najveće promjene. Nacionalna država koja je bila suverena, koja je bila najviša vlast, koja je imala pravo, ničim ograničeno, donositi zakone i propise i prisilom ih ostvarivati, danas je već izgubila veliki dio svojeg suvereniteta. Danas državna vlast u donošenju i provođenju zakona nije više suverena. Sve više nadnacionalne institucije, organizacije i sudovi mogu ograničiti državnu vlast, spriječiti, promijeniti ili onemogućiti donošenje određenih zakona i propisa, te ih sudskim putem poništiti odlukom naddržavne vlasti, jer su međunarodni sudovi jači od nacionalnih sudova.

Iako je Hrvatska po svojem Ustavu i dalje suverena država, ona to više nije. Iako u članku 2. Ustava RH piše: "Suverenitet Republike Hrvatske neotuđiv je, nedjeljiv i neprenosiv", što znači da se suverenitet ne može prenositi na nadnacionalnu organizaciju, pa ni na Europsku Uniju kao naddržavnu organizaciju, a on se ipak prenosi i bez formalne promjene hrvatskog Ustava.

U prijedlogu Ustava Europske Unije, u članku 1., glavi 1. piše: "Ovim se Ustavom osniva Europska unija, na koju države članice prenose nadležnost za postizanje svojih zajedničkih ciljeva." Iako taj Ustav nije izglasan, u temeljnim dokumentima Europske Unije i sporazumom država sačuvana je bit te odredbe.

Iz cijele koncepcije Europske Unije jasno proizlazi da je ona proces stvaranja nadnacionalne države, u kojoj članice gube svoj suverenitet, jer se Europska Unija utemeljuje na sljedećim bitnim načelima:

- Zakoni i propisi Europske Unije jači su od zakona i propisa članica Unije;

- Odluke sudova Europske Unije snažnije su od odluka sudova članica;

- Građani svake države članice preko institucija Europske Unije mogu spriječiti i osporiti odluke institucija svoje države.

Iz cijele koncepcije Europske Unije jasno je da se radi o procesu stvaranja nadnacionalne države, u kojoj članice gube svoj suverenitet. Osim toga, ustrojstvo Europske Unije temelji se na neravnopravnosti članica. Moćne države članice, s velikim brojem stanovnika, mehanizmima Europske Unije mogu spriječiti donošenje štetnih odluka za svoje nacionalne interese, za razliku od članica Europske Unije s manjim brojem stanovnika, a takva je i Hrvatska, koje nemaju takve mogućnosti.

Zato su u pravu oni koji ukazuju da je ustavnopravno položaj Hrvatske u Europskoj Uniji lošiji od onoga koji je imala po Ustavu iz 1974. u SFRJ. Po tom Ustavu republike su konsenzusom, na razini Federacije, ostvarivale dio zajedničkih interesa i poslova. Dakle, Federacija je bila mjesto gdje su republike dogovorno ostvarivale dio svojega suvereniteta, tako da će formalnopravno Hrvatska u Europskoj Uniji biti u nepovoljnijem položaju nego u SFRJ, po Ustavu iz 1974. godine. Stoga mnogi skeptici tvrde da je Europska Unija po ustavnoj koncepciji i položaju u kojem će se naći Hrvatska, nova super-Jugoslavija.

Nema nikakve dvojbe da su već daleko odmaknuli procesi kojima se Europska Unija od zajednice ravnopravnih država pretvara u europsku naddržavu koja ne samo što ukida nacionalni suverenitet, posebno malih država, nego i ugrožava samu demokraciju i demokratska načela. Isto tako nema nikakve dvojbe da se stvaranjem toga novoga levijatana – goleme i moćne naddržavne birokracije – te novim sustavom centraliziranog planiranja i osamostaljivanjem birokratske vlasti, bez stvarnog nadzora Europskoga parlamenta, *ukida ne samo državama-članicama nego i građanima u tim državama pravo na upravljanje samima sobom i pravo na oblikovanje vlastite budućnosti.*

Čak bi se moglo reći da se Europska Unija utemeljuje i razvija ne samo na koncepciji postnacionalne budućnosti nego i na staroj komunističkoj ideji internacionalizma i teorije ograničenog suvereniteta.

Možda bivši komunisti i svi ljevičari i jesu najveći zagovornici Europske Unije kao nadnacionalne države upravo zato što vide mogućnost da se stare komunističke internacionalističke ideje uspješno obnavljaju u novom pakiranju.

U novom obliku pokušava se ostvariti stara sovjetska komunistička težnja o ograničenom suverenitetu država.

Potrebno je upozoriti na još neke nedemokratske posljedice procesa u Europskoj Uniji, o kojima se u nas ne raspravlja, koje su tabu-teme.

Ne samo što se Europska Unija temelji na neprijateljstvu prema suverenitetu nacionalnih država nego ona, stavljanjem ekonomizma u središte pozornosti, *bit politike premiješta s građanina pojedinca i njegovih prava na upravljanje gospodarstvom, čime ona negira temelje liberalne demokracije.*

Europska Unija sve više negira parlamentarni sustav i onemogućuje bilo kakav stvarni nadzor nad izvršnom vlasti. Osim toga, Europska se Unija temelji na novim ljudskim pravima, kojima ona relativizira pa i ukida temeljna ljudska prava.

Europska unija također negira socijalno-tržišnu koncepciju i propagira centralizirano – visokobirokratizirano upravljanje.

Ustav Europske Unije i dosadašnja praksa Europske Unije utvrđuju, kao bit, ne samo ekonomizam Europske Unije nego i visokobirokratizirano upravljanje u Europskoj Uniji. Doneseno je 80 tisuća stranica raznih zakona i propisa, sa svrhom da eurobirokrati vladaju, planiraju, odlučuju i kontroliraju sve procese. Dakle, ne samo što se ukida suverenitet naroda u nacionalnoj državi kao realnom okviru za ostvarivanje demokracije, parlamentarizma te liberalnih i socijalnih ideja, nego se, umjesto tržišta, stvara visokobirokratiziran sustav koji određuje kvote, carine, dozvole i tisuće propisa kojima se sve regulira, čak i veličina krastavca i boja trave. Nestaje koncepcije liberalne demokracije i socijalno-tržišnoga gospodarstva, u kojemu se zakonima utvrđuju pravila i okvir za slobodno djelovanje ljudi i institucija. Stvara se monstruozan sustav centraliziranog upravljanja, u kojemu se vodi borba oko toga tko će dobiti, a tko će platiti, tko će umjesto tržišta odlučivati o uvjetima privređivanja i o raspodjeli sredstava. Primjerice, nije više važno proizvesti kvalitetno vino, nego je važno dobiti kvote. Pregovara se, cjenka se, odlučuje se o sudbinama ljudi u visokobirokratiziranim institucijama, u kojima se malim državama postavljaju ultimatumima. Dolazi se do apsurdna, jer se u tim pregovorima, primjerice, Hrvatskoj dopušta neograničen izvoz automobila, ali joj se bitno ograničava izvoz vina, šećera i ribe. Čak joj se ograničava i onemogućuje sadnja vinograda i maslina. To je vrhunski cinizam, jer ti je zabranjeno izvoziti ono u čemu si najbolji i najkvalitetniji, a zauzvrat ti dopuštaju izvoziti ono čega nemaš. Takva koncepcija, prije ili kasnije, vodi u katastrofu, u korupciju i nepravdu, u privilegije nezapamćenih razmjera.

Podsjećam na Tacitovu misao: "Nikada nije bilo toliko zakona kao onda kada je država bila najpokvarenija." Mislim da nije moguće ni zamisliti do kakve će pokvarenosti doći u visokobirokratiziranoj Europskoj Uniji, u kojoj činovnici, umjesto tržišta, odlučuju o životima milijuna ljudi.

Daljnji problem je u tome što visokobirokratizirana izvršna vlast, koja o svemu odlučuje, odlučuje bez ikakve kontrole i odgovornosti. Formalno, ona polaže račun Europskome parlamentu, a taj je parlament toliko brojan i tako konstruiran

da je nemoguće kontrolirati kako se provode tisuće propisa. Što će u tome golemome parlamentu moći učiniti šačica zastupnika iz Hrvatske? *Kada se jednom uđe u Europsku Uniju i kad se sudbina prepusti visokobirokratiziranim činovnicima i moćnim državama-članicama koje u biti upravljaju Europskom Unijom, bit će kasno za plakanje. Zato treba dobro razmisliti što se dobiva, a što gubi, odnosno, pod kakvim uvjetima Hrvatska treba težiti ulasku u Europsku Uniju.*

Iako Hrvatska još nije u Europskoj Uniji, već danas se može ustvrditi da hrvatska vlast nema više suverenitet, a onda ni autoritet. Opće je raspoloženje da se bitne odluke i danas donose u Bruxellesu, odnosno da hrvatski političari provode odluke Bruxellesa i da su oni samo produžene ruke moćnika iz međunarodne zajednice. U nas nema ozbiljnih rasprava o složenim odnosima Hrvatske s Europskom Unijom. Bitni problemi se prešućuju. Nastoje se zatvoriti oči pred činjenicama koje dokazuju da je Hrvatska ucijenjena, da joj se postavljaju neprihvatljivi ultimatum, da se od Hrvatske traži da prihvati nove uvjete koji su suprotni hrvatskim nacionalnim interesima.

Zbog toga ću pokušati u nekoliko točaka objediniti najteže i najneprihvatljivije ultimatum koje svjetski moćnici postavljaju hrvatskome narodu.

1. Nevjerojatnim krivotvorinama i lažnim optužbama hrvatskome narodu beskrupulozno nameću krivnju za prošlost. *Traže da Hrvati bespogovorno prihvate povijesne krivotvorine, kojima Hrvate od žrtve velikosrpske agresije i u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini pretvaraju u agresore, hrvatsko državno i vojno vodstvo u zločinačku organizaciju, a Domovinski rat od našeg ponosa u našu sramotu i zločinačku hipoteku.*

2. *Traže razdvajanje Hrvata iz Bosne i Hercegovine i Hrvata iz Hrvatske, odnosno, traže da Hrvatska ni na koji način ne brani Hrvate u Bosni i Hercegovini od terora kojemu su izloženi i kojim ih nastoje od ravnopravnog naroda u Bosni i Hercegovini pretvoriti u nacionalnu manjinu.* Međunarodna zajednica u Bosni i Hercegovini štiti interese Bošnjaka i Srba, na štetu Hrvata, a od Hrvatske traži da to prihvati bez otpora. Hrvatsku pretvaraju u taoca zapadnog Balkana i na stotine načina prave

pritisak na Hrvatsku kako bi je prisilili na balkansku uniju. Taj se projekt već godinama vrlo smišljeno i sustavno ostvaruje, na svim razinama. Zatire sve institucije hrvatske države i sve bitne ljude, zagovornike domoljubne politike i Hrvatske kao nacionalne države hrvatskoga naroda. Suprotno tome, različitim projektima i sentimentalnim sjećanjima na Jugoslaviju, i svjetski moćnici i njihovi poslušnici u Hrvatskoj idealiziraju Tita i bratstvo i jedinstvo. Na stotine načina nastoje izbrisati sve ono zločinačko i gorko što se događalo u komunističkoj prošlosti i retromanijom stvarati žal za bivšim navodno lijepim vremenima. *Zato bit toga projekta jest kriminalizirati Domovinski rat kao krivca što je prestala ta jugoslavenska idila, kojoj se sada treba vratiti u novom pakiranju.*

3. Upravo na ovim prostorima moćnici provjeravaju neke svoje eksperimente. Provjeravaju *je li moguće, upravo na Balkanu, na kojemu su se stotinu godina vodili ratovi, uspostaviti postnacionalno društvo u obliku balkanske unije.* U ostvarivanje tog projekta upregnuli su moćne financijske, medijske, političke i kulturne sile.

Evo jednog primjera. Nije slučajno Bijelo dugme imalo veliki koncert u Maksimiru 22. lipnja – na Dan antifašističke borbe, a u Beogradu 28. lipnja – na Vidovdan. Nije slučajno taj projekt vodila RTL televizija, koja od početka, u svim emisijama, vrlo sustavno idealizira jugoslavensku i titoističku prošlost, a obezvrjeđuje hrvatsku noviju povijest i sadašnjost. Nije slučajno sponzor bila *Coca-Cola*, kao jedna od multinacionalnih kompanija u vlasništvu svjetskih moćnika, koja vidi zajedničko tržište od 24 milijuna ljudi, na kojemu će iz Beograda moći ostvarivati još veći profit. Nije slučajno što financiraju projekte obnove sportskih natjecanja država zapadnog Balkana, što financiraju i organiziraju brojne manifestacije sa svrhom stvaranja novog zajedništva, uz istodobno potiranje hrvatskog nacionalnoga identiteta. Sustavnom medijskom promidžbom, diktatora i zločinca Tita nastoje pretvoriti u najvećega Hrvata. Hrvatski poslušnici čak novcem hrvatskih poreznih obveznika financiraju knjige četničkih književnika. Napadi na hrvatski jezik i brojni drugi događaji također su dio smišljene i pomno isplanirane politike ispiranja mozga hrvatskim građanima

kako bi im se nametnulo novo balkansko zajedništvo kao, navodno, jedini ispravan put i nužda.

4. *Već godinama traje hjesomučan napad na sve bitne točke i institucije hrvatskoga nacionalnog i duhovnog identiteta.* Sustavno domoljublje od vrline pretvaraju u nešto konzervativno, zastarjelo i nacionalističko. Sustavno stvaraju odbojnost prema vlastitoj nacionalnoj državi. Sustavno kriminaliziraju i obezvrjeđuju bitne ljude Domovinskoga rata, a branitelje pretvaraju u psihijatrijske slučajeve i kriminalce. Sustavno napadaju katolički sustav vrijednosti i Hrvatsku kao katoličku državu. Sustavno napadaju obitelj i brak. Kao navodni vrhunac slobode, sustavno promiču projekte kojima pravo na zadovoljavanje najnižih poriva u čovjeku lažno prikazuju kao slobodu.

5. *Sustavno, nizom projekata, Hrvatsku pretvaraju od ratnog pobjednika u ratnog gubitnika.* Hrvatska sve više dolazi u poziciju da mora nadoknaditi štetu onima koji su štetu i zločine počinili, koji su rušili Hrvatsku, protjerivali i ubijali hrvatske građane. To pokazuje svu perfidnost izjave Dobriše Čosića da su Srbi pobjednici u ratu, a gubitnici u miru. Upravo je obrnuto: postoje snage koje Hrvatskoj postavljaju takve *ultimatume kojima Srbe kao agresore i gubitnike u ratu žele pretvoriti u pobjednike, a Hrvate i Hrvatsku u gubitnike.* Taj projekt, u kojemu žrtva postaje krivac, a agresor žrtva, već je dobrotno uznapredovao. Nakon smrti Slobodana Miloševića Srbiji neće biti presuđeno u Haagu kao agresoru i organizatoru zločinačkog pothvata. Umjesto suđenja stvarnom agresoru, Haaški će sud svoju neslavnu rabotu završiti velikim procesima protiv Hrvata branitelja iz Bosne i Hercegovine i protiv hrvatskih branitelja i junaka – Gotovine, Markača i Čermaka, procesima u kojima je Hrvatska optužena kao začetnik i organizator zločinačkog pothvata. Bit će to sudski proces cijelome vodstvu Hrvata iz Bosne i Hercegovine i cijelome vojnom i državnom vodstvu Hrvatske, na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, te cijelome hrvatskome narodu.

6. *Hrvatskoj predstoje novi ultimatum: zona slobodne trgovine na Balkanu, carinska unija i, na kraju, balkanska*

unija. Od Hrvatske traže da prihvati da Jadransko more bude “talijansko jezero”. Jakovčić najavljuje autonomiju Istre. Stvara se euroregija, koja je u službi pretvaranja Jadranskoga mora u “talijansko jezero”. Talijani su proglasili ekološki pojas, a nama se usuđuju to pravo uskraćivati. Čak su i Slovenci proglasili ekološki pojas, i to na dijelu hrvatskoga mora. Vlast Bosne i Hercegovine ne dopušta Hrvatskoj graditi most za Pelješac. Srpsko-crnogorski policajci kontroliraju Bokokotorski zaljev. Slovenski su vojnici još uvijek na Sv. Geri, na hrvatskom teritoriju. Talijani dvojnim državljanstvom žele dobiti znatno ojačanu talijansku manjinu za ostvarivanje svojih pretenzija. Prema Hrvatskoj se vodi kolonijalna politika na nov način. Hrvatska je pod vlašću Međunarodnoga monetarnog fonda i Svjetske banke. Banke u Hrvatskoj u rukama su stranog kapitala i ne vode politiku razvoja Hrvatske. Od Hrvatske se traži da proda svoju zemlju i obalu i sve što još vrijedi. Ako se smjesta ne odupremo, izgubit ćemo svoj suverenitet, čak i ako ostanemo izvan Europske Unije. *Prijeti nam opasnost da od hrvatskog suvereniteta ostane samo hrvatsko ime. Prijeti nam opasnost da će budući hrvatski naraštaji moći birati između četiri K: biti konobar ili kuhar na rasprođanoj hrvatskoj obali, za bogatu stranu klijentelu, a onima koji ne budu mogli dobiti ni takvo zaposlenje, a ostanu u Hrvatskoj, ostat će preostala dva K: kriminalac ili kurva*. Iako je ova slika crna, duboko vjerujem da se ona neće ostvariti. Vjerujem da će se većina hrvatskoga naroda, prije ili kasnije, oduprijeti sadašnjoj pokornoj hrvatskoj politici, u kojoj se većina hrvatskih stranaka krivo predstavljaju kao hrvatske stranke. *Nažalost, one su sve manje hrvatske, a sve više bruxelleske, jer prihvaćaju provoditi politiku koja se utvrđuje u Bruxellesu, na štetu hrvatskih nacionalnih interesa. Hrvatskoj treba nova politička opcija, koja će čvrsto braniti nacionalne interese, koja će biti sposobna braniti i obraniti naše interese u europskim i u svjetskim centrima moći*.

Na osnovi svega rečenoga, može se zaključiti da je autoritet hrvatskih vlasti sve slabiji i slabiji. Iako naš Ustav nije promijenjen on se ne primjenjuje nego se prihvaća nadnacionalna vlast kao vrhovna, suverena vlast i na području Hrvatske. Zbog toga je nezadovoljstvo ljudi sve veće.

DA LI HRVATSKA VIŠE GUBI NEGO ŠTO DOBIVA ULASKOM U EUROPSKU UNIJU?

Hrvatska politička elita, po mojem mišljenju, neodgovorno se ponaša i proces priključivanja Hrvatske Europskoj Uniji vodi na pogrješan način.

Ne vode se argumentirane rasprave u kojima se iznose činjenice ZA i PROTIV, u kojima se jasno i konkretno navodi što Hrvatska dobiva, a što gubi ulaskom u Europsku Uniju. Zapravo, cijeli proces pregovaranja provodi se na sljedeći način: Europska Unija postavlja uvjete i ultimatumе koje Hrvatska mora ispuniti. Kada Hrvatska prihvati i ispuni uvjete, onda se postavljaju novi.

Dakle, naši pregovarači nisu pregovarači. Oni su činovnici, koji tehnički vode pregovore i provode ono što se od nas traži, koji nisu kadri obraniti hrvatske nacionalne interese.

Nažalost, ne samo naši pregovarači i stručnjaci nego i političari, kako vladajući tako i oporbeni, u odnosu na Europsku Uniju, Haaški sud, velike sile itd., ponašaju se "štreberski", ulizički i podanički, jer ne samo što prihvaćaju i provode sve što se od nas traži nego provode i ono što misle da bi strani gospodari željeli da učinimo. Dakle, naši "štreberi" misle da će udobrovoljiti strane gospodare ako na našu štetu provedu i ono što strani gospodari od nas ne traže. Tako, primjerice, Hrvatska, prije ulaska u Europsku Uniju, provodi i ono što neke druge države ne provode ni nakon ulaska u Europsku Uniju, jer su se u pregovorima izborile za odgodu provođenja određenih obveza. Tako se, primjerice, Hrvatska obvezala da će i prije ulaska u Europsku Uniju omogućiti državama i građanima Europske Unije kupnju nekretnina i zemljišta. Dakle, preuzeli smo obveze koje ne vrijede za neke članice Europske Unije, poput Poljske, koja se izborila za odgodu primjene tih obveza.

Cijelo to vrijeme hrvatske političke i medijske elite od Europske Unije prave mit, novi raj i novo božanstvo, stvara se atmosfera kako ulasku Hrvatske u Europsku Uniju nema alternative, te da je navodno, najveći nacionalni interes Hrvatske

sve učiniti, bez obzira na to što se od nje traži, kako bi Hrvatska ušla u Europsku Uniju po svaku cijenu.

U takvoj se situaciji u nas, u biti, onemogućuje bilo kakva ozbiljna rasprava o brojnim problemima povezanim s ulaskom u Europsku Uniju, tako da se Hrvatska ponovno može naći u sličnoj situaciji kao i godine 1918.

Tada je veliki hrvatski političar *Stjepan Radić* pokušao, govoreći istinu, odgovoriti Hrvate od lakomislene i neodgovorne politike. *Stjepan Radić* je pokušavao na sve moguće načine uvjeriti hrvatske političare da ne idu kao slijepci u provaliju. Kada se iz današnje perspektive gleda što je tada *Stjepan Radić* govorio, čini se kao da je bio obdaren nekom parapsihološkom sposobnošću te da je zbog toga mogao "vidjeti i predvidjeti" sve strahote i nesreće kroz koje je hrvatski narod morao proći u staroj Jugoslaviji, u Drugom svjetskom ratu, u Titovoj Jugoslaviji i u velikosrpskoj agresiji 1991. godine. *Zbog toga je vapio i upozoravao: "Ne idite u Kraljevinu Jugoslaviju, ne budite kao guske u magli!"* S obzirom na to da se Hrvatska ponovno nalazi u sličnoj situaciji, kada se, petnaest godina poslije uspostavljanja samostalne i suverene hrvatske države, vrlo olako i brzopleto žele donijeti odluke koje mogu ugroziti suverenitet i samostalnost hrvatske države, korisno je podsjetiti na vrijeme u kojemu ni veliki *Stjepan Radić* nije bio, nažalost, dovoljno velik autoritet da zaustavi štetne integracije.

Drugi velikan hrvatskoga naroda i utemeljitelj samostalne i suverene države, dr. *Franjo Tuđman*, također je bio vizionar i jasno je predviđao opasnosti od novih integracija, kako balkanskih, tako i europskih, ako one dovedu do oduzimanja suvereniteta i samostalnosti hrvatskoj državi.

Nažalost, danas hrvatski narod nema ni Stjepana Radića ni Franju Tuđmana. Jedino što hrvatskomu narodu preostaje jest povijesno pamćenje na te velike te izvlačenje povijesne pouke iz njihove političke doktrine.

Stjepan Radić, iako je bio vođa hrvatskoga naroda i veliki moralni i politički autoritet, iako je jasno opisao katastrofalnu budućnost koja čeka hrvatski narod, nije uspio svojim proročanskim govorom spriječiti stratešku političku pogrješku

koju su Hrvati učinili 1918. i zbog koje su gotovo cijelo stoljeće odgodili ostvarivanje svoje suverenosti i stvaranje svoje samostalne države.

Radićevo zaklinjanje, njegovi vapaji članovima Narodnoga vijeća da budu svjesni povijesne odgovornosti, da paze što rade, da ne smiju zaboraviti ni na trenutak kako donose odluku koja određuje sudbinu hrvatskoga naroda za desetljeća, nisu urodili plodom.

Stjepan Radić u svojemu proročanskom govoru, 24. studenog 1918. godine, vjerojatno najdramatičnijem i najvažnijem govoru ikada izrečenom u Hrvatskome saboru, bio je svjestan odnosa snaga, bio je svjestan da neće, unatoč svom velikom autoritetu, spriječiti donošenje fatalnih odluka na štetu hrvatskoga naroda.

To potvrđuju i njegove riječi kako zna da ih uvjerava uzalud, ali da svejedno govori, kako bi obavio svoju dužnost, kako bi pokucao na savjest sabornika, kako bi im onemogućio da se kasnije izgovaraju kako im nitko nije pokazao ponor u koji će strmoglaviti hrvatski narod.

Stjepan Radić bio je nadahnut i oštar, čak je i žestoko optuživao sabornike: *“Vaš rad u Narodnom vijeću niti je demokratski, niti je ustavan, niti je pravedan, a nije ni pametan.”*

Prošlo je od tada 90 godina.

Hrvatski je narod obranio i stvorio Hrvatsku državu, ispravio pogrješke iz prošlosti, ali kao da se ponovno javljaju aveti prošlosti i *zamamni zov sirena koje nude, kao i 1918., hrvatskomu narodu navodnu sretnu budućnost u novim integracijama i zajednicama koje će poništiti naš suverenitet i samostalnost, jer se traži da dragovoljno žrtvujemo na oltar balkanskog i europskog zajedništva našu slobodu, samostalnost, suverenitet i Hrvatsku kao suverenu nacionalnu državu hrvatskoga naroda.*

Kao da se u novim uvjetima ponavlja 1918. godina. I danas, ove 2008. godine, 90 godina poslije, hrvatski se narod ponovno, kao i onda, nalazi na raskrižju kada mora odlučiti: *ući u nove integracije koje poništavaju naš suverenitet ili, bez*

obzira na teškoće, sačuvati svoju suverenost i samostalnost te Hrvatsku kao nacionalnu državu hrvatskoga naroda.

Nažalost, mnoge pogrješne odluke već su donesene, velik dio našega državnog suvereniteta darovan je ili prodan za jeftin novac, znatan dio hrvatske političke, medijske i gospodarske elite ne prihvaćaju otvorenu i argumentiranu raspravu o obrani bitnih nacionalnih interesa, a osobito ne prihvaćaju argumentirane kritike pogrješne poslušničke politike, kojom Hrvatsku pokušavaju uvesti u Europsku Uniju. Osobito podcjenjuju opasnost od nove UDBE (Udruženih Država Balkana), kao obvezatnog "čistilišta" prije ulaska u Europsku Uniju.

Suprotno stajalištu hrvatskih elita, veći dio hrvatskoga naroda, iako je izložen velikim manipulacijama, intuitivno ne prihvaća politiku gubljenja suvereniteta, odnosno ne prihvaća politiku koja tvrdi da je, navodno, naš nacionalni interes na oltar europeizma i globalizma žrtvovati hrvatski državni suverenitet.

Hrvatska je država danas napadnuta sa svih strana, i iznutra i izvana, tako da se raspada velikom brzinom. Čak se može osjetiti neugodan miris raspadanja na ovom našem jakom hrvatskome suncu, koje je stoljećima grijalo i davalo energiju mnogim naraštajima hrvatskoga naroda u obrani naše zemlje i našega identiteta od moćnih neprijatelja koji su pokušavali izbrisati hrvatski narod s ovih prostora.

Ovaj naš naraštaj konačno je stvorio Hrvatsku kao suverenu i samostalnu državu i ostvario stoljetne snove mnogih naraštaja hrvatskoga naroda.

Nažalost, iako je od stvaranja samostalne i suverene Hrvatske prošlo samo sedamnaest godina, dio političke i intelektualne elite odriče se Hrvatske kao suverene države.

Njih treba zaustaviti, jer nitko nema pravo poništiti ono što su generacije i generacije hrvatskoga naroda stvorile i sačuvale. Nitko nema pravo naše more, obale i otoke prodavati ni darivati strancima ni pretvoriti Hrvate u bezemljaše.

Hrvatska ima takve geopolitičke prednosti i takvo bogatstvo (plodnu, nezagađenu zemlju, pitku vodu, more i najljepšu obalu, relativno malu gustoću naseljenosti i gospodarski

snažnu dijasporu, itd.), *da ima sve uvjete biti neutralna država.* To druge države Europe nemaju, osim Švicarske i Norveške, i zato nije slučajno što Švicarska i Norveška, svaka na svoj način, u skladu sa svojim nacionalnim interesima, vode neutralnu politiku, što mogu učiniti ono što drugi ne mogu. Švicarska ima svjetski novac, Alpe i središnji geopolitički položaj u Europi, koji joj omogućuje neutralnu politiku. Norveška ima naftu, za razliku od drugih europskih zemalja, tako da joj se ne isplati ući u Europsku Uniju, jer bi mnogo više dala nego što bi dobila.

Hrvatska je treća europska država koja ima objektivne uvjete i mogućnosti voditi neutralnu politiku.

Neutralnost ne znači izoliranost, jer u suvremenome globaliziranom svijetu nijedna država ne može biti izolirani otok i neovisna od globalnih procesa. Eventualna Hrvatska neutralnost ne znači napuštanje europskih standarda. Naprotiv, *neutralnost znači sve raditi radi sebe, a ne radi drugih, čvrsto braniti svoje nacionalne interese i ulaziti u mnogobrojne odnose s drugim državama na temelju pune ravnopravnosti.*

Kada se stvari tako postave, onda nije teško dokazati da Hrvatska mnogo više unosi u Europsku Uniju nego što dobiva, odnosno, da mnogo više gubi nego što dobiva. No, naša je elita argumentirane rasprave o tome potpuno onemogućila. Ona polazi od lažne pretpostavke da ulazak u Europsku Uniju znači ulazak u raj, da će u Europskoj Uniji biti riješeni svi naši problemi sami od sebe, da će teći med i mlijeko.

Ona ulazak u Europsku Uniju prikazuje kao jedini spas, kao nužnost kojoj nema alternative, kao, navodno, najveći nacionalni interes za čije ostvarenje treba žrtvovati sve što se od nas traži, uključujući i dragovoljno odricanje od suvereniteta i nacionalnog dostojanstva. Na temelju takve logike, ona prihvaća lažne optužbe i krivotvorine o tome da je ova Hrvatska utemeljena na zločinački način, da su državno i vojno vodstvo i branitelji bili dio zločinačke organizacije te planiranog i ostvarenog zločinačkog pothvata.

Hrvatska je članica Ujedinjenih naroda, Vijeća Europe, OESS-a, WTO-a (Svjetske trgovinske organizacije) i niza drugih multinacionalnih i međunarodnih organizacija.

Postavlja se pitanje je li hrvatski interes ići dalje, odnosno ući u Europsku Uniju u sadašnjim uvjetima koje svjetski moćnici diktiraju Hrvatskoj.

Zanimljiv je ustavni položaj Sjedinjenih Američkih Država. Po Ustavu Sjedinjenih Američkih Država nitko ne smije na multinacionalne institucije prenositi suverenitet Sjedinjenih Američkih Država. Zato Sjedinjene Američke Države ne smiju i ne mogu, ako ne krše Ustav, priznati nadležnost stalnog međunarodnog suda za ratne zločine jer, po Ustavu SAD-a, američkim državljanima mogu suditi samo američki sudovi.

Zato Amerikanci toliko i inzistiraju na izuzeću Amerikana od nadležnosti međunarodnoga suda za ratne zločine.

Suprotno tome, većina hrvatskih političkih i medijskih elita prihvaća kao navodni nacionalni interes ne samo da se u Haagu sudi nevinim Hrvatima nego i cijelom državnom i vojnom vodstvu, a na određeni način i cijelome hrvatskom narodu kao, navodno, zločinačkom narodu.

Stara latinska poslovice *Quod licet Jovi non licet bovi*, vrijedi i u suvremenome svijetu.

Angloamerička politika traži za sebe pravo da može, radi ostvarenja svojih interesa, voditi preventivne ratove širom svijeta, da može razarati gradove ubitačnim oružjem, pa čak, ako treba, uporabiti i atomsko oružje, a hrvatske generale optužuje za navodnu prekomjernu uporabu topništva u oslobađanju Hrvatske, koju je napala do zuba naoružana srpska armada, okupirala dio Hrvatske, u njemu zločinački poubijala tisuće nedužnih Hrvata, a prognala stotine tisuća.

Mi ne možemo mijenjati politiku svjetskih velesila, ali možemo i moramo mijenjati svoju, hrvatsku politiku. Hrvatska država mora zaštititi svoje ljude. Hrvatski političari ne smiju predati i prodati hrvatsku zemlju, ne smiju Hrvate pretvoriti u bezemljaše.

Hrvatski se političari moraju suprotstaviti mnogim paklenim planovima, koje moćna svjetska elita pokušava

provesti istovremeno. Hrvatska se mora oduprijeti ultimativnim i brojnim ponižavanjima kojima smo izloženi.

Najviši dužnosnici Europske Unije ne samo što ultimativno nameću Hrvatskoj svoje interese i interese svojih država, suprotno našim hrvatskim interesima, nego pokušavaju od nas praviti budale, uvjeravajući nas kako je to što od nas traže u našem interesu i kako im moramo biti zahvalni što nas izvode na pravi put.

Primjerice, ne samo što od Hrvatske traže da, prije ulaska u Europsku Uniju, omogući strancima da kupe sve što žele kupiti nego nam poručuju, cinično i ironično, da je to u našem interesu. *Predsjednik europske vlade Barroso cinično izjavljuje kako se mi Hrvati nepotrebno bojimo posljedica prodaje naše obale, jer, kaže on, i kada prodate obalu, ona će ostati u Hrvatskoj, jer je nitko neće na leđima odnijeti iz Hrvatske.* Dakle, ultimativno se traži da prodamo našu obalu, našu zemlju i da samo formalno imamo suverenitet, odnosno da Hrvati ponovno postanu bezemljaši.

Hrvatska je već ostala bez banaka. Hrvatske su banke u rukama stranaca, koji vode financijsku politiku na štetu hrvatskih nacionalnih interesa. Stimuliraju potrošnju i zaduživanje te uvoz stranih proizvoda, a destimuliraju proizvodnju i ulaganje u razvoj. Hrvatska je ostala bez svojih medija. Hrvatska je ostala bez svojih bitnih gospodarskih resursa i nastavlja se pritisak da moramo prodati sve što vrijedi. Najvažniji turistički kapaciteti u stranim su rukama, a na djelu je perfidna politika istjerivanja hrvatske većine sa znatnog dijela hrvatske obale. Onemogućuje se, na različite načine, turističko poduzetništvo domaćega hrvatskog stanovništva. To stanovništvo želi se, na razne načine, istjerati i obalu "očistiti" za krupni strani kapital i bogate strance, koji će se naseliti i promijeniti strukturu stanovništva.

Ne provodi se slučajno politika kojom se želi iseliti Hrvate iz Bosne i Hercegovine.

Osamdeset tisuća Hrvata iz Bosne i Hercegovine već je otišlo u Novi Zeland i u druge prekomorske zemlje. U toj dugoročnoj politici poništavanja Hrvatske kao nacionalne

države, veliku ulogu igra Haaški sud, koji kriminalizira hrvatsku državu, pa i hrvatski narod. Želi mu slomiti ponos i kralježnicu te natjerati Hrvate da moraju slušati strane gospodare. U tome se kontekstu i na duhovnoj razini kriminalizira sve što je nacionalno i hrvatsko, a stimulira sve što je balkansko i europsko. *Umjesto hrvatskog nacionalnog identiteta stvara se novi – zapadnobalkanski identitet.*

Nameće se ponovno zajednički identitet naroda zapadnog Balkana, s vrlo jasnim ciljevima:

- Stvoriti jedinstveno, medijsko i kulturno područje zapadnog Balkana.

- Forsiranjem onoga što je zajedničko u kulturi i u jeziku te sotoniziranjem razlika i posebnosti sustavno ponovno obnavljati navodnu nužnost balkanskog zajedništva.

Zapadni Balkan postaje nužan okvir za sva događanja.

- Nameće se novo zajedništvo na krivotvorenoj prošlosti.

- Ponovno se nameće zajednički jezik.

- Financiraju se projekti koji obnavljaju lijepa sjećanja na titoizam i Jugoslaviju, a sotonizira se sve što je hrvatsko.

- Ponovno se obnavlja kult Tita.

Političari i mediji veličaju Tita, a onda i njegovo djelo, čime poručuju kako treba osuditi one koji su srušili Jugoslaviju i stvorili suverenu hrvatsku državu.

Spektakularni procesi u Haagu, na kojima silnici teškim krivotvorinama optužuju Hrvatsku i hrvatski narod, imaju svrhu promijeniti povijest kako bi se na krivotvorenoj prošlosti gradila nova budućnost, kako bi se pokazalo da je balkanska unija ne samo koristan nego i nužan projekt. Sve one koji se tome suprotstavljaju medijski i politički poslušnici, bukom i halabukom, proglašavaju nacionalistima, ognjištarima, natražnjacima i kočničarima hrvatskoga puta u bolju budućnost.

Posebno se u nas malo zna o koncepciji imigracijskog društva budućnosti. Projekt Europske Unije ne samo što inzistira na multikulturnom i multietničkom društvu u svakoj državi članici Europske Unije i u Europskoj Uniji u cjelini nego i na stvaranju takozvanog imigracijskog društva. Ulaskom

Hrvatske u Europsku Uniju i Hrvatska će sve više postajati i postati imigracijsko društvo, a ne samo multikulturno društvo. Doselit će se ljudi ne samo različitih nacionalnosti nego i različitih rasa, što će na mnoge načine rastakati Hrvatsku kao nacionalnu državu.

I prije ulaska Hrvatske u Europsku Uniju taj je proces otpočeo. Hrvatska kao nacionalna država rastaće se i izvana i iznutra. Nacionalno se obezvrjeđuje i sotonizira i želi ga se pretvoriti u folklor. Politička, medijska i intelektualna elita skriva od naroda činjenicu da se državni suverenitet prenosi na Europsku Uniju te da se, suprotno Ustavu Republike Hrvatske i suprotno volji većine građana, bez referendumata nastoji uvesti Hrvatsku, već traži mogućnosti kako zaobići nedvojbene odredbe Ustava Republike Hrvatske koje zabranjuju ulazak Hrvatske u balkanske integracije i prenošenje suvereniteta na Europsku Uniju, odnosno na bilo kakvu naddržavnu instituciju.

Sve su to razlozi zbog kojih držim bitnim nacionalnim interesom što prije i što konkretnije, kao alternativu takvim negativnim procesima, razraditi koncepciju Hrvatske kao neutralne države i o tome otvoriti ozbiljne i argumentirane razgovore. Tek će tada biti moguće sagledati stvarne hrvatske nacionalne interese i pronaći mogućnosti njihove obrane te izići iz sadašnje bespomoćnosti, u kojoj politička i intelektualna elita kao slijepac vodi hrvatski narod u provaliju.

Napisah i spasih dušu!

HOĆE LI HRVATSKA DRŽAVA OPSTATI?

Sve je više onih koji drže kako je nacionalna država prevladan pojam u uvjetima globalizma, onih koji drže kako je započeo nezadrživ proces nestanka nacionalnih država, osobito u Europi, jer će, kako tvrde, Europska Unija morati postati federacijom koja će preuzeti većinu ovlasti nacionalnih država, članica Europske Unije. Dakle, drži se da će građani - pojedinci sve više postajati subjektima donošenja odluka i odlučivanja na nadnacionalnoj razini, odnosno, da će, osobito

u Europskoj Uniji, *izrasti nova nadnacionalna birokratska struktura koja će dovesti u pitanje ne samo male države nego i velike, stare europske države.*

Već je danas sve više analitičara koji predviđaju da će ubrzo nestati Europe kakvu poznajemo iz prošlosti, ali i Europe kakva je uređena danas. Tako, primjerice, *The Washington Times*, 5. prosinca 2000. godine, pod naslovom “Europske suverene države zamjenjuje centralizirana birokratska država”, između ostaloga piše: “Ubrzo neće biti Francuske, Njemačke, Italije, Austrije, Španjolske, Danske, Belgije, Nizozemske, Grčke, Irske ni Velike Britanije. Svaka će od tih država nestati. Umjesto njih pojavit će se Europska Unija”.

U nastavku piše: “Tu nevjerojatnu raznolikost zamijenit će umjetna tvorevina koja nema povijesti ni jezika.”

Ako analitičari predviđaju da će nestati velike države Europe, poput Njemačke, Francuske i Velike Britanije, ako će se i one utopiti u nadbirokratsku tvorevinu, u nadnacionalnu državu, s pravom se možemo zapitati što će se tek dogoditi s malim narodima, odnosno, državom poput Hrvatske.

Hoćemo li moći sačuvati, u uvjetima globalizma i europskih integracija, svoju samobitnost, svoj jezik, tradiciju, kulturu, svoje posebnosti, svoj hrvatski identitet, odnosno, Hrvatsku kao nacionalnu državu hrvatskoga naroda?

Svjedoci smo istodobno vrlo proturječnih procesa, koji se međusobno isključuju, a nije jasno koja će tendencija pobijediti.

S jedne strane nove tehnologije i neviden razvoj znanosti omogućuju proizvodnju dostatnu za egzistencijalne potrebe svih ljudi na svijetu, a time i pobjedu nad gladi, neimaštinom i socijalnom bijedom, a s druge strane, budući da je cilj proizvodnje uvećavanje profita, sve se više povećavaju razlike između bogatih i siromašnih. Sve manji broj bogatih postaju sve bogatiji, a sve veći broj siromašnih postaje sve siromašniji.

S jedne se strane stvaraju nadnacionalne institucije - sve se više stvara međunarodni pravni poredak, sve se više, na nadnacionalnoj razini, rješavaju problemi koji su do sada bili jedino u nadležnosti nacionalnih država.

S druge se strane zaoštravaju, u raznim dijelovima svijeta, nacionalni, vjerski i drugi sukobi, pa je 21. stoljeće počelo s novim ratovima.

Novo stoljeće stavlja na dnevni red i neke nove probleme i dvojbe nepoznate u dosadašnjoj povijesti.

S obzirom na činjenicu da je čovjek sve manje čimbenik koji odlučuje, da za budućnost nije važno kakav je on osobno, je li loš ili dobar, borbom protiv zla u čovjeku i protiv zlih ljudi malo se može učiniti protiv apokaliptičkih vizija budućnosti. *Apokalipsa ne proizlazi samo iz zla u čovjeku i njegove grješnosti nego i iz činjenice da je čovjek stvorio tehničke sustave koji djeluju autonomno.* Stvoren je sustav koji djeluje po načelu koje nalaže da svaki proizvod mora biti uporabljen kako ne bi sprječavao proizvodnju novih proizvoda. Znanstvenici tvrde da sve što se proizvede teži biti uporabljeno i do sada je, prije ili kasnije, bivalo uporabljeno. Zato je realno očekivati da će i strašna sredstva za masovno uništenje biti uporabljena.

Dakle, pojedinačni grijesi, moral pojedinca, vrijednosni sustav pojedinca, čak i uloga čovjeka više nisu presudni za budućnost čovječanstva. *Čovjekov kolektivni um stvorio je "čudovišta" koja djeluju svojom logikom. Zato su u pravu oni koji kažu da je Đavao danas na zemlji, a ne u paklu.*

Globalizam tzv. "mekim" totalitarizmom nameće svoj pogled na svijet, po kojemu smisao života, razvoja i povijesti jest stalno ubrzanje tehničkoga i tehnološkog progressa i stvaranje savršenoga tehničkog društva u budućnosti. Polazi se od iluzije da se tehničkim i tehnološkim procesom mogu riješiti ljudski problemi te u dalekoj budućnosti postići sklad, ukinuti sve suprotnosti, ostvariti zemaljski raj upravo razvijanjem materijalnih mogućnosti. Cilj je potpuna pobjeda čovjeka nad prirodom i prirodnim silama, odnosno, stvaranje društva bez sukoba i zla, u kojemu će sve biti propisano i standardizirano, u kojemu će razlike biti ukinute. Riječ je o projektu pretvaranja ljudi u mrave ili pčele, koji će živjeti u zajednicama u kojima će svaki "mrav" i svaka "pčela" precizno obavljati svoj dio posla. Dakle, želi se stvoriti ljudsko društvo u kojemu će svi ljudi biti jednaki, standardizirani, u kojemu će razlike biti ukinute, u

kojemu će čovjek biti pasivno biće koje će prestati misliti, jer će umjesto njega misliti središnji kompjutor.

Orwell i Huxley u svojim su knjigama opisali opasnost od stvaranja totalitarnog čovječanstva, kristalne palače u kojoj je cilj napredak, a ne sreća čovjeka, i u kojoj se čovjeka, kako bi se napredak mogao sve brže razvijati, pretvara u programiranu funkciju, u sredstvo za ostvarivanje progressa.

Globalizam se temelji na koncepciji organiziranja društva kao megastroja - stvara se novi informacijski "bog" u obliku glavnog (središnjeg) kompjutora, koji kontrolira ukupno čovjekovo djelovanje, čak i njegove misli.

Takvom je sustavu potreban obezličen čovjek, čovjek bez korijena i identiteta, kako bi bez otpora prihvatio da mu se život podredi nekim utopijskim ciljevima u budućnosti, kako bi prihvatio biti sredstvo - mali kamenčić u ostvarivanju te utopijske budućnosti.

Zato se ukida prošlost. Važna je samo budućnost. Živi se za budućnost, za budući "raj na zemlji". U ostvarivanju toga "raja" i globalisti se jednako koriste terorom nad čovjekom, ukidaju čovjekove slobode i samostalnost, ukidaju čovjeka, osobnost, samo to rade drugačijim metodama od onih koje su primjenjivali komunisti.

I u jednom i u drugom sustavu, i u komunizmu i u globalizmu, sve je podređeno budućnosti i stvaranju uvjeta za ostvarenje "raja" na zemlji, u prvom komunističkog, a u drugom tehničko-tehnološko-globalističkog. I u jednom i u drugom sustavu čovjeka se tretira kao sredstvo za ostvarivanje tih "velikih" ciljeva u budućnosti.

No, vrste terora nad ljudima, načini totalitarne organizacije i njezino djelovanje, bitno se razlikuju. Komunistički totalitarizam koristi se okrutnom silom, bodljikavom žicom, ubojstvima, fizičkim torturama, strahom i genocidom kako bi uništio osobnost čovjeka i kako bi natjerao ljude na potpunu poslušnost.

I globalizam želi potpunu poslušnost. I globalizam uništava ljudsku slobodu, ali to, barem za sada, ne radi fizičkim nasiljem, bodljikavom žicom, ubojstvima i genocidom,

nego se služi modernim sredstvima manipulacije i ispiranja mozga tako da ljudi postaju dragovoljni robovi, čak misle da im to ropstvo proširuje njihove slobode.

Organiziranje svijeta kao “globalnog sela”, kao jedinstvenog tržišta na kojemu se omogućuje beskrajno uvećavanje novca (profita), zahtijeva standardizaciju i jednoobraznost, zahtijeva mijenjanje čovjekovih osobina. Ono zahtijeva ukidanje emocija i svih razlika, u biti, ukidanje čovjekove individualnosti i identiteta. Čovjeka se kani pretvoriti u standardizirano biće, koje će u jednakim situacijama uvijek postupati na jednak način, koje će slušati upravljače svijeta prihvaćanjem dragovoljnog ropstva. *Taj novi dragovoljni rob ne može biti čovjek koji ima emocije, koji je emocionalno vezan za svoju obitelj, za svoj kraj, za svoj narod i za svoju vjeru.*

Kako je emocije nemoguće kontrolirati, kako ih je nemoguće standardizirati, potrebno je ukinuti svaku mogućnost razvoja čovjeka kao emocionalnog i duhovnog bića. Zato je na udaru globalista obitelj, kao temeljna institucija reprodukcije, odnosno stvaranja humanog i duhovnog čovjeka.

Zato globalisti na stotine načina degradiraju i ismijavaju ljubav, vjernost u braku i ljude već otvoreno tjeraju na razvod braka i promiskuitet, nameću svjetonazor po kojemu je “démodé” biti obiteljski čovjek, po kojemu je takav čovjek konzervativan i glup, neprilagođen.

Ljudima, osobito mladima, nameću potrebu za drogiranjem. Na jednak način nameću i druge lažne potrebe, šund i pornografiju svih vrsta. Izopačenost i nemoralnost pretvaraju u nešto simpatično i poželjno.

U ljudima sustavno potiču i razvijaju osjećaj mržnje. Potiču potrebu za uživanjem, ugodom, te taj nagon zlorabe kako bi čovjeka reprogramirali te kako bi duhovnog i snažnog čovjeka sa čvrstim identitetom pretvorili u bezosjećajna i apstraktna čovjeka, u slabu jedinku, koja ne misli svojom glavom i koja prihvaća nametnute potrebe i čak ih doživljava kao obogaćenje svoga života i svoje slobode.

NOVA POVIJESNA SITUACIJA

Globalizam je bitna karakteristika suvremenoga svijeta. Sve se globalizira i sve postaje globalno.

Svijetom vlada globalni kapital.

Svijetom je zavladao i globalna kultura. Svijetom vladaju globalni mediji, ali svijetom vlada i globalni kriminal.

Stvara se i globalni sustav vrijednosti, koji razara dosadašnje kulturne, civilizacijske i religijske sustave vrijednosti.

Čovječanstvo se nalazi u novoj povijesnoj situaciji. Sve vrijednosti 20. stoljeća postale su upitnima. Nije više svakog trenutka u smrtnoj opasnosti samo čovjek kao pojedinac nego je svakog trenutka pred sveopćom smrtnom opasnosti i cijelo čovječanstvo (svi zajedno). *Mogući su ne samo genocid i ekocid nego i globocid.* Čovječanstvo se nalazi ne samo u atomskom dobu nego i u novoj religijskoj situaciji, jer ne samo što čovjek može mijenjati ono što su priroda i Bog stvorili, nego je postao *homo creator, stvaratelj, jer može stvarati nove vrste živih bića.* Manipulacija genima, kloniranje i genetski inženjering omogućuju stvaranje drukčijih živih bića od onih koja su do sada postojala. S razvojem tehnike nastaju druge promjene koje čovjeka dovode u bitno drukčiji položaj. *Čovjek sve više postaje suvišan u procesu proizvodnje jer su sve brojnije tvornice bez radnika ili s vrlo malo radnika. Sve se iz temelja mijenja: rad od prokletstva postaje povlasticom elite, a nerad od zadovoljstva elite postaje prokletstvom većine.* Ako se ništa bitno ne promijeni, a teško je vjerovati da će se promijeniti, većini ljudi u razvijenim zemljama predstoji egzistencija bez rada ili s vrlo malo rada, tako da će slobodno vrijeme i besposlica od ideala postati prokletstvo. Sve se više širi strah *da će čovjek biti potpuno izuzet iz procesa rada, odnosno da će time postati nesposoban razlikovati istinu od laži, dobro od zla, da je pred nama budućnost potpuno bezidejnosti i amoralnosti.* Danas na svijetu mnogi ukazuju na crnu stranu promjena, jer budućnost vide kao teror tehnike i teror potrošnje, u kojemu čovjek prestaje biti stvaratelj – proizvođač i postaje samo potrošač. Glavni problem ostvarivanja tehnološko-tehničkih

promjena u razvijenome svijetu svodi se na jedan jedini problem – *kako se riješiti goleme količine proizvoda da bi se stvorili predujeti za novu proizvodnju*. Nekada je vrijedila krilatica: teško je graditi, a lako je rušiti. Danas se ta krilatica pretvara u krilaticu: lako je proizvesti, teško je potrošiti, a sve se teže riješiti proizvedenoga. Da bi se osigurao napredak kao cilj i smisao ljudskoga društva, čovjeku se dodjeljuje nova uloga. *Stvara se novi sustav vrijednosti, u kojemu se čovjeku “ulijeva” u glavu kako je cilj i smisao života imati i trošiti. Cilj globalizacije jest beskrajno povećavanje tržišta kako bi se omogućio rast proizvodnje. Napredak tehnike i tehnologije postaje cilj, a čovjek sredstvo.*

POVIJESNO MIJENJANJE ODNOSA RADA I KAPITALA

Globalizam kao novi oblik kapitalizma 21. stoljeća bitno se razlikuje od svih dosadašnjih kapitalizama. Njegovu bit čine mnoge umrežene financijske institucije i brojne informatičke mreže. *Svijetom vlada bezlični multinacionalni kolektivni kapitalist pomoću financijskih tijekova, elektroničkih mreža i financijskih institucija. To je kapitalizam čija je bit beskonačna potražnja za novcem uz pomoć novca.*

Kapital je postao globalan, a rad sve više postaje lokalan, segmentiran, individualiziran. Radna snaga gubi svoj kolektivni i nacionalni identitet. Sve se manje zna tko su vlasnici, tko proizvođači, tko menadžeri, a tko sluge. Čak se može reći da kapital i radna snaga sve više postoje u različitim vremenima i prostorima.

U tom procesu nacionalna država jest najveći neprijatelj globalnoga kapitalizma, jer ona sprječava još grublju eksploataciju radnika, jer je ostala posljednja snaga koja može barem donekle zaštititi radnika od globalnoga kapitalizma. U toj novoj strukturi moći presudnu ulogu imaju mediji i elektronički sustavi računalnog posredovanja i stvaranja komunikacijskih mreža.

Ni novi se kolonijalizam više ne ostvaruje ratovima, iako ni oni nisu isključeni, nego na suptilan način – zaduživanjem

država i naroda, kupovanjem njihove zemlje, banaka i svega što vrijedi, čime se narode i države dovodi u potpunu ovisnost.

Na djelu je poslije sloma komunizma, jer više nema straha od revolucija, povijesno mijenjanje odnosa rada i kapitala na štetu rada. U sukobu rada i kapitala rad je u sve podređenijem položaju, a kapital je sve manje spreman tolerirati socijalnu državu i sigurnost radnog mjesta te standard radnika držati na relativno visokoj razini. Moćne informacijske tehnologije i organiziranje svijeta kao "globalnog sela" omogućuju pokretljivost kapitala, koji odlazi onamo gdje je radna snaga jeftinija i gdje ju je moguće bezočno eksploatirati.

Svaki posao u umreženom društvu postaje nestalan i iz dana u dan čovjek sve teže dobiva trajno zaposlenje, trajno radno mjesto, kao nešto što je zajamčeno u podjeli rada. Takav proces sve više zahvaća i hrvatsko društvo i dovodi u vrlo teško ne samo materijalno nego i psihičko stanje posebno ljude pedesetih godina, koji masovno gube stalna radna mjesta, a nemaju mogućnosti dobiti novo radno mjesto, jer dolaze mladi naraštaji, sposobniji za rad na određeno vrijeme i prilagodljiviji stalnom mijenjanju i radnog mjesta i mjesta boravka.

Globalizam nameće nove vrijednosti i nova pravila, nove norme, nove zakone, novi moral. Ruše se stare vrijednosti, stara pravila i norme, dosadašnji zakoni. Sustavno se zatire sve ono najvrijednije, što je za većinu ljudi bila svetinja, što je bilo ne samo tradicija nego i dio moralne strukture većine ljudi.

Golem broj ljudi intimno se opire takvim promjenama i pokušava sačuvati tradiciju, običaje, obitelj, vjeru, kulturu i stare zakone te moralna pravila. No, nova stvarnost koja se agresivno nameće vrlo je netolerantna prema bilo kakvim otporima pa čuvari tradicije i starih vrijednosti s vremenom odustaju od obrane svojih načela, jer su izloženi poruzi kao konzervativci koji ne razumiju novo vrijeme.

To dovodi do velikih problema u orijentaciji ljudi. *Ljudi sve teže razlikuju istinito od lažnog te gube kriterije prepoznavanja i razlikovanja dobra i zla.*

Na djelu je nova politika koja vrlo sustavno i vrlo agresivno stvara novog čovjeka čije se korijene i povezanost

s tradicijom, kulturom, obitelji, nacijom i vjerom radikalno destruirati i umjesto čovjeka s identitetom – osobnim, obiteljskim, nacionalnim i vjerskim – stvara se “kloniranog” čovjeka, koji odgovara globalistima, čovjeka bez ideala i korijena, ali pokorna i podložna novom sustavu vrijednosti.

Taj novi sustav vrijednosti globalisti promiču i nameću kao novi humanistički manifest, u kojemu se kaže kako je cilj globalizma izgradnja svjetske zajednice u kojoj se ukida svijet podijeljen na nacionalne države, u kojemu je čovjek prije svega građanin svjetske zajednice.

Za mnoge mlade i obrazovane ljude i u Hrvatskoj koji teže novom i boljem svijetu takav je cilj prihvatljiv te ga mnogi ne samo prihvaćaju nego i fanatično promiču te tako pomažu da se silom i grubom netolerancijom onemogućiti otpor stvaranju takve svjetske zajednice. Razumljivo je da za mnoge ljude i u Hrvatskoj nema boljeg ni hrabrijeg cilja čovječanstva od toga da *svaka osoba postane po idealima i po praksi građaninom svjetske zajednice, tim više što se od ljudi skrivaju stvarni događaji i prljavi ciljevi, upakirani u borbu za humanu svjetsku zajednicu.*

Zapadni liberalni sustav individualizma, odnosno društva koje se temelji na slobodnoj trgovini i profitu nameće se silom, ako treba i ratovima jer, kako tvrde, prema onima koje drže netolerantnima, koji ne prihvaćaju taj sustav vrijednosti nije potrebna tolerancija.

Znanost postaje ideologijom globalnoga društva, koja služi grabežljivcima kapitalizma i egoističnim interesima bogatih naroda.

Dakle, strateški cilj jest izgradnja svjetske naddržave, koja preuzima većinu ovlasti nacionalnih država. *Ta nadsvjetska država temelji se na građaninu svijeta, koji neće biti ni Rus ni Kinez ni Arapin ni Amerikanac, koji neće biti pripadnik određene nacije, koji neće biti ni musliman ni kršćanin ni pripadnik bilo koje druge vjere osim nove ateističke vjere u globalizam, čiji je cilj, navodno, stvaranje raja na zemlji.*

Sujedoci smo istodobno vrlo proturječnih procesa, koji se međusobno isključuju, a nije jasno koja će tendencija pobijediti.

Živimo u suptilnom novom dragovoljnom totalitarizmu.

Živimo u novom kolonijalizmu, koji se, ako nije prijeko potrebno, ne nameće topovima, vojskom, klasičnim ratom i osvajanjem. Bolje od topova i tenkova to rade banke, kapital, trgovački lanci, internet, televizija, mediji, masovna kultura, kojima globalisti stanovništvo i čovjeka dovode u potpunu ovisnost. Ni ratovi ni gruba sila, naravno, nisu isključeni. Njih se koristi kada "meki" totalitarizam ne uspijeva zaštititi interese vladara svijeta.

Cijeli svijet postaje veliki logor kojim upravlja "Veliki brat", a ljudi u tom logoru uvjereni su da su slobodni. Čovjek sve više i gotovo isključivo proživljava stvarnost posredovanjem medija. Čovjek se opire tome, ali na kraju većina prihvaća tu virtualnu stvarnost koju mediji ne samo posreduju nego i stvaraju.

Nažalost, živimo u vremenu kada istina više nije vrlina, kada se čak osniva poslijediplomski studij sa svrhom da se ljude stručno osposobi da vještom manipulacijom laž prikazuju kao istinu, a istinu kao laž. Moderni je čovjek izložen pravom bombardiranju tisućama i tisućama sugestivnih dezinformacija kojima ga se prisiljava kupovati skupe lijekove koji mu ne trebaju, koji mu čak štete. Čovjeka se prisiljava kupovati, i kupovati, što ga unesrećuje, jer zbog umjetno povećanih troškova mora sve više raditi umjesto da živi kvalitetan život.

U politici se relativizira istina. Na izborima pobjeđuju političari koji masno lažu, a gube oni koji govore istinu, jer masovni mediji laži i neistine prikazuju kao vrline, a istinu kao nesposobnost.

Na stotine se načina legalizira pravo na laž. Laž se popularizira kao sposobnost i vrlina, laž se nagrađuje, a istina se sve više i češće kriminalizira. Novinare koji su objavili istinu i razotkrili krivokletstvo, sustavno se kriminalizira, a krivokletnike se nagrađuje.

Stvara se virtualni svijet koji se nameće kao realan svijet, a realan se svijet nastoji svim mogućim sredstvima zatirati.

Svijet ide prema vladavini “Velikog brata” – nevidljivim tajnim vladarima svijeta, koji “mekom silom”, medijima te proizvodnjom i nametanjem potreba koje, ljude pretvaraju u ovisnike i poslušnike, u bezvoljna bića koja ne mogu živjeti bez spektakla, droge i sve većih i većih nametnutih hedonističkih potreba kao smisla života.

Cilj je globalista potpun nadzor nad čovjekom, od rođenja do smrti, genetičko preoblikovanje čovjeka, biokemijskim sredstvima pretvaranje čovjeka u slabo i ovisno biće, biće bez volje i osobnosti.

Bombardiranjem ljudi tisućama nepotrebnih i beznačajnih poruka te negativnih vijesti lomi se sposobnost čovjeka da misli svojom glavom.

Stvara se kod ljudi osjećaj krivnje ako su drukčiji, ako se ne prilagode, proglašava ih se konzervativnima, primitivnima, zaostalima, nacionalistima i ognjištarima.

*Stvaraju se metafizika i teologija mega-stroja, koje elimini-
riraju ljudsku osobnost i čovjekov identitet. Veliki mozak –
veliki kompjutor – emitira milijune zraka. Ljudski se mozak
pretvara u primatelja, prenosača i ostvarivača tih naloga.
Čovjek ne pruža otpor. Dragovoljno prihvaća novo ropstvo i
neslobodu. Čak je sretan i zahvalan što su ga oslobodili slobode
i odgovornosti, što su ga doveli u ugodnu poziciju da ne mora
odlučivati o svojoj sudbini, nego se prepustiti “sreći” koju mu
osigurava “Veliki brat”, tj. veliki mozak.*

*Suvremeni čovjek sve više postaje žrtvom novoga ropstva,
jer ga teror masovnih medija i ideologija ateističkog hedonizma
ne samo potiču nego i prisiljavaju na unutarnje ropstvo u kojemu
se sloboda ostvaruje kao sloboda zadovoljavanja sirovih strasti
i svega najjadnijeg i najbjednijeg u čovjeku.*

Governance and authority in Croatian society

Summary

The author starts from the fact that the debate about governance and authority, i.e. sovereignty of governance in 21st century is impossible without a precise definition of social changes and new historical situation we live in. The authority of governance has to be viewed considering to what extent the governance is contemporary. Having defined the starting point, the author analyzes the social, political, economic and cultural moment in Croatia. On the basis of his analyses and observations he concludes that nowadays the state authority in general, and also the state authority in Croatia, is not sovereign, although it is written so in its Constitution. There are more and more super national institutions and organizations which restrict it. The concept of the European Union, which Croatia wants to join, aims at creating a super national state in which the members lose a great part of their sovereignty in various areas. Therefore Tomac holds that it is necessary to think twice and to make competent arguments what Croatia gets and what it loses entering the Union, he lists some current ultimatums that the world persons in power set to Croatian people (disintegration of Croatian national identity, falsification of history, creation of soft Balkan union, etc), he describes how Croatian politics does not protect its national interests, sells out the banks, media and resources; it hurtles toward new integrations without learning from its own historical errors. A fateful question is put: are we going to survive as a nation and state in the age of globalism, which as a new ideology wants to rule over people and nations by its totalitarianism and to disintegrate the traditional, national, cultural and spiritual values in all fields of life. Globalism is a new form of 21st century capitalism which takes over most of national states' authorities to build up a world super state, it wants a complete control over the person and his/her transformation into a weak and dependant being, without will or identity. In that way man becomes a victim of new slavery. The author points at that danger and wants to oppose it with all his might.